

Anebo moje bláznovství právě dosáhlo zcela nové úrovně.

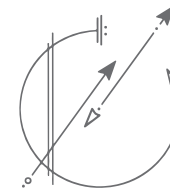
Bylo to za mnou dříve, než jsem čekala, a zatímco jsem se komplikovaně soukala do kalhot, už jsem stála s oběma muži před ještě větší obrazovkou.

Oliver si zkoumavě prohlížel snímky. Na čele se mu vytvořily zamyšlené vrásky. „Pažní kost byla taky zlomená,“ začal, přestože jsem se neptala. „Rameno, pravá klíční kost, levá taky. Fraktura lebečních kostí, prakticky všechna žebra, pánev a pravá stehenní kost.“ Uka- zoval na příslušná místa, na nichž byly znatelné posuny.

Ztěžka jsem polkla, v nose mě šimral pach deště odpařujícího se z horkého asfaltu, a viděla jsem před sebou oči toho monstra, které na mě se supěním a kvílením mířilo.

„Vypadá to, jako by tě přejel kamion,“ odfrknul si Benjamin. Nejspíš to myslel jako vtip, ale jeho slova mě zasáhla jako blesk, který mnou bolestně projel.

Oči té nestvůry totiž byly reflektory.

9

Třetí ptáček

„Považuji za zázrak, že vůbec ještě chodíš,“ prohlásil Oliver „a přese mě se převalily všechny ty informace, které se na mě vyřítily.“

„To není možný. Tohle přece nemůže být pravda,“ zašeptala jsem, přestože se mi chtělo křičet, CT snímky roztrhat a všechno to odbýt jen jako zlý sen.

Ale tohle byla realita a já před sebou viděla svoje kosti, které byly kdysi zpřelámané.

Dech se mi zrychloval, do hlavy mi stoupala panika, mátlá mě a omamovala. V nose mě štípal pach krve, přestože jsem žádnou neviděla. Abych sebou nešvihla, pomalu jsem se svezla na podlahu a přitáhla si nohy k sobě.

Bylo mi zle, všechno se kolem mě točilo a já schovala hlavu mezi kolena.

Vůbec jsem nechtěla přemýšlet nad tím, co tohle všechno znamená. Ale myšlenky na mě dotíraly a já je nebyla schopná zastavit.

Protože všechno směřovalo k poznání, které mě děsilo snad ještě víc než možnost, že jsem se zbláznila. Měnilo to můj pohled na svět a otrásalo mou důvěrou v systém.

